

A tized és rendeltetési helye

Az Állásfoglalás

a tizedről és rendeltetési helyéről c. dokumentum a kárhoztatók között lett megszavazva:

Időnként történnek olyan események, amik miatt néhány szándékos gyülekezeti tag vagy gyülekezet arra a kárhoztatásra jut, hogy nem fizeti vissza a tizedet a saját gyülekezetén keresztül - ahol van a tagsága - az egyházterületnek/misszionáriusoknak/gyülekezetek uniáknak. A gyakorlatunkat, ami részletes szabályokat és elírásokat tartalmaz, a világegyház dolgozta ki és alkalmazza a Biblia tanításának a megértésére és az Ellen G. White-on keresztül kapott tanácsokra alapozva. Isten világos utasításokat adott egyháza részére a tized természetére és rendeltetésére vonatkozólag. Bármilyen eltérés ezekről az isteni utasításokról nem a legjobban szolgálja az egyház érdekeit és kárhoztatásának teljesítését, és ezért kerülni kell. Az Ársiránti engedelmességre szóló hűvös kárhoztató, Ellen G. White-től származó kijelentésekkel készített bibliai információkon alapul.

A tized szent - A Biblia ótságtelenül világos, hogy a tized szent. A feld minden tizede az Árs, ...az Árs szent tulajdona az (3Móz 27:30). Ez a bibliai alapelv a tizedfizetés igazi alapja. Mivel úgy tűnik, hogy a mi munkánk eredménye, ezért úgy tűnhet, hogy a jellelmünk tizede az a miénk. De az Árs kijelentette, hogy ez nem Ágy van. A tized az Á-v. Ez számos kárhoztatást eredményez. Először is, mivel a tized nem a miénk, azt vissza kell adnunk neki. Csak Ágy lehet megőrizni a tized szentségét. Más cölra történő felhasználása kárhoztatónság teszi és megsérti szentségét. Másodsor. A tized visszaadása nem a tizedfizető személytől kapott juttatás kifizetése a lelkesnek vagy bárki másnak. Mi nem embereknek adjuk a tizedet. Mi az Ársnak adjuk azt vissza, és ő dőnti el, kinek adja, és hogyan kell felhasználni (4Móz 24:21, 24). Harmadsor. Mivel a tized szent és ezért nem a miénk, nem szabad arra használni, hogy nyomást gyakoroljunk másokra, hogy olyan változást idézzék elő, aminek a megtörténtét szeretnénk látni. Arra sem szabad a tizedet visszatartani, hogy személyes célt valósítsunk meg vele. Az egyetlen dolog, amit helyesen tenni tudunk a tizeddel az az, hogy megfelelő időben visszaadjuk az Ársnak, a Megváltónk iránti szeretet és tisztelet fenséges kifejezéseként.

Isten azonos tja a tizedben részesülőket - Mivel a tized az Árs és ő a tulajdonosa, szintén ő az, aki eldönti, hogy kik kaphatják meg. A Szentírásban a tizedet a Levitikus könyvében az Árs jellelte ki és nem az izraeliták (4Móz 18:21). Az egyetlen dolog, amit az Árs elvált az izraelitáktól, hogy adják vissza neki a tizedet. A tárház a templom volt, ahonnan a tizedet szétosztották a papoknak és a Levitikusoknak (Mal 3:10; 4Móz 18:24). A keresztyén adakozásban a tized az Árs által kapott ihletett rendelkezés folytán lett kijelölve az egyház szervezett szolgálatára (1Kor 9:13; v. Mt 23:23!). Ellen G. White Ársai világosan jelzik, hogy a tizedet vissza kell adni az egyházterület/misszionárius/gyülekezetek uniájának kincstárba az evangélium szolgálatának munkájára (TM 308; 7MR 366).

Bármilyen eltérés Isten kinyilatkoztatott, tizedre vonatkozó tervétől, emberi kifejeződése a tőle való gátlanságnak, és megkördőjelezi az alattvaló hűségét ahhoz az egyházhoz, amelynek a tagjai vagyunk. Mivel az egyházterület/misszionárius/gyülekezetek uniája az (ahol egy egyén, és ahol a tagságának lennie kell, és) ahol a lelkigondozás támogatást

kapják a tagok, helytelenül, hogy az egyházterület/misszió/gyülekezetek uniája kapja a tizedet.

A tized az a vezetői hibája - Néhány ember számára logikus gondolatmenetnek tűnik, hogy ha úgy van, hogy Isten népének vezetői hibát káptak el, akkor nem kell a tizedet az egyházterületnek/misszió/gyülekezetek uniájának adnunk. A tized természeténél fogva világi bibliai példát jelzi, hogy ez a logika nem helyes tanácsadás. Nehémiás idejében a papok az Iáviták káptak komoly vallási és lelki korrupció volt (Neh 13:4-5, 15). Ennek eredményeként a nép úgy döntött, hogy abbahagyja Isten tizedének visszafizetését (13:10). Amikor Nehémiás rábiret, hogy mi tette ezt, káptak dolgot tett. Először elá-tápte a nép döntését (13:11), majd sodszor reformot kezdeményezett a papok az Iáviták káptak (13:9, 13). Malakiás, aki ezalatt a viláig alatt árt, azzal vídolta a népet, hogy megrabolta Istent, és megparancsolta nekik az Ás nevében, hogy adják vissza Istennek a teljes tizedet (Mal 3:8-10). Ő szintén nyilvánosan beszélt a papok az Iáviták ellen, lelki bűneik miatt (1:6-13; 2:1-8).

Világi, hogy elsődleges lelki felelősségünk visszajuttatni Isten tizedét azokhoz, akiket az Ás jelölt ki arra, hogy azt megkapják. Ez az, amit Jézus is tanított. Nagyon jól ismerte Izrael lelki vezetőinek a lelkiállapotát. De amikor a tizedfizetésről káptak, akkor nem biztatott senkit arra, hogy tartsa vissza a tizedet, vagy adja azt valaki másnak. Áppen ellenkezőleg, támogatta azt, amit kinyilatkoztatott Izraelnek - fizessék vissza a tizedet az Ásnek, a templomon keresztül (Mt 23:23).

Ellen G. White írásaiban találunk egy harmadik példát. 1890-ben a Michigan-i Egyházterület lelkiállapota mály az lehangoló volt. A helyzet annyira rossz volt, hogy Ellen White kijelentette: "A gyülekezeteknek sokkal jobb lenne ilyen nének az lelkesek nélkül" (2SAT 73). A miatt a helyzet miatt sok gyülekezeti tag kezdte el visszatartani a tizedet. Azt mondta nekik, "Nem látjátok, hogy semmilyen káptak eredmények káptak sem helyes visszatartani a tizedeitek az adományaitokat, azért mert nem ártetek egyet mindennel, amit a testvéreitek csinálnak? A tized az adakozás egyetlen embernek sem a saját tulajdona" (74. o.). Majd hozzátette: "Máttalan lelkesek kaphatnak ugyan lesőt vleményeket, de ne káptak el bűnt ti magatok is azzal, hogy visszatartjátok az Ást a saját tulajdonát" (74. o.).

Azzal a felhívással fordulunk gyülekezeti tagjaink felé, hogy imádkozzanak Isten egyházjéért és vezetőiért, hogy maradjanak hűségesek a tized dolgában. Az Ás sokkal jobban tárt egyházjal, mint káptak búrki, és nyugodtan á-zhatunk abban, hogy Ő biztos káptak fog bennünket vezetni.